מיינט אַנטלויפן[25]). אַנטלויפן פון אַלע ענינים וואָס מען איז אין זיי אַ גאַנץ יאָר, אין ערי מקלט, און שם תהא דירתו, דאָרטן באַזעצן זיך, און בסגנון פון זוהר[26]) קבורתי' דילי' (דמשה) משנה — זאָל זיין שם תהא קבורתו[27]).

דער ענין פון קבורתו איז ווי עס שטייט[28]) בן מאה כאילו מת ועבר ובטל מן העולם, בשעת ער איז אַ בן מאה, און האָט דורכגעטאָן אַלע ענינים אין אַלע פרטי כחות הנפש, (יוד הכלולים מיוד) דעמאָלט איז עבר ובטל מן העולם, ער האָט ניט צו־טאָן מיט העלם העולם, ובמילא קאָן ער מאריך ימים ושנים זיין, וואָרום ער האָט ניט פאַרוואָס צו מורא האָבן.

וואָס דאָס מיינט קבורתו — דער פירוד פון די ד' יסודות און יעדער קומט צו ומתחבר לשרשו, עפר אתה ואל עפר תשוב, דער ביטול פון ארץ, וואָס דערפון קומט דאַן דער בנין המלכות שבראש השנה.

דורך דער עבודה פון חשבון הנפש אין חודש אלול, ביז דעם ונס שמה, איז אַ הכנה צו דער כתיבה וחתימה טובה דראש השנה לשנה טובה ומתוקה בבני חיי ומזוני רויחי.

(משיחות ש"פ ראה, מבה"ח אלול, תשי"ד)

פרשת תצא

א. די היינטיקע סדרה הויבט זיך אָן: כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלקיך בידך ושבית שביו.

דער ענין פון דעם אין רוחניות איז:

איביך גייט אויפן גוף ונפש הבהמית, — ווי דער אַלטער רבי איז מפרש אין לקוטי תורה[1]), — וואָס זיי זיינען די אמת'ע אויבים פון אדם, און מען דאַרף אַרויסגיין מלחמה האָבן מיט זיי.

אמת טאַקע אַז די כוונה איז ניט ברעכן זיי, נאָר זיי מברר זיין, אָבער פונדעסטוועגן איז דאָס אַ מלחמה, וואָרום זיי לאָזן זיך ניט מברר זיין, און עס איז נאָך אַ שווערע מלחמה, וואָרום דער נפש הבהמית איז אקדי־מא טענתי'[2]).

אויף דעם זאָגט ער: כי תצא למל־חמה, מען דאַרף נאָר אַרויסגיין אויף מלחמה, און דעמאָלט זאָגט מען דיר צו אַז ונתנו ה' אלקיך בידך, אַז דו וועסט אים איינעמען און ניט חס ושלום פאַרקערט, און נאָך מערער, עס וועט דיר צוקומען אַ תוספת, ושבית שביו, וואָס דאָס איז די ניצו־צות שבדברים הגשמיים, ורב תבואות בכח שור.

(משיחות ש"פ תצא, תשי"ד)

ב. וועגן דעם ענין פון מעקה —

25) על דרך כי ברח העם (זע תניא פרק לא).

26) חלק א כז, סע"ב. און זע ביאורי הזהר דאָרט.

27) מכות יא, ב.

28) אבות פרק ה משנה כב.

1) דברים לה, ב.

2) זע ספר המאמרים ה'תש"ט עמוד 228.

האָט מיר איינער געפרעגט אין אַ בריוו: דער טעם פון מעקה איז דאָך משום סכנה, ווי עס שטייט אין פסוק ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו, און דער רמב"ם [3] פסק'נט אַז אויף אַ מצוה שמשום סכנה מאַכט מען ניט קיין ברכה, אָבער אין דעם זעלבן פרק גופא [4] פסק'נט דער רמב"ם אַז בשעת מען מאַכט אַ מעקה דאַרף מען מאַכן אַ ברכה: אשר קדשנו במצותיו וצונו לעשות מעקה.

אין פשטות האָט מען געקענט זאָגן, ווייל דער ענין פון ולא תשים דמים בביתך קען מען באַוואָרענען אויך דורך אַן אַנדער אופן, ניט דורך מאַכן אַ מעקה, וואָרום אַ מעקה איז מען מחוייב דוקא בשעת דער בית איז גבוה מהקרקע י"ד טפחים [5], האָט ער דאָך אַ ברירה צו מאַכן נידעריקער דעם גג אָדער אויפצוהויבן די קרקע פון רשות הרבים; עס איז דאָ נאָך אַן אופן, צו מאַכן דעם גג בשיפוע, וועט ער באַוואָרענען דעם לא תשים דמים בביתך און פונדעסטוועגן האָט ער ניט די מצוה פון מעקה. דערפאַר דאַרף מען מאַכן אַ ברכה בעשיית מעקה, ווייל דאָ איז דאָ אַן ענין אויסער דעם ולא תשים דמים בביתך.

אָבער דער ביאור איז ניט מספיק, וואָרום סוף סוף אויב דער גאַנצער טעם פון עשיית המעקה איז נאָר משום סכנה איז הדרא קושיא לדוכתא, אַז אויף דעם איז ניט שייך קיין ברכה.

נאָר דער אמת איז, אַז ועשית מעקה לגגך און ולא תשים דמים בביתך זיינען צוויי באַזונדערע ציוויים. ולא תשים דמים בביתך איז ניט אַ טעם אויף דעם ועשית מעקה.

אַ ראַי' אויף דעם: דער רמב"ם זאָגט אַ כלל אין שרשי המצוות [6], אַז די טעמי המצוות רעכענען זיך ניט פאַר באַזונדערע מצוות במנין תרי"ג, און פונדעסטוועגן במנין המצוות רעכנט דער רמב"ם צוויי באַזונדערע מצוות. אין מנין מצוות עשה רעכנט ער די מצוה פון ועשית מעקה [7], און במנין לא תעשה רעכנט ער די מצוה פון ולא תשים דמים [8], זעט מען דאָך אַז דער ולא תשים דמים איז ניט קיין טעם אויפן ועשית מעקה נאָר עס איז אַ באַזונדערע מצוה.

דער מקור פון דעם רמב"ם איז אין ספרי. אין ספרי [9] שטייט, ועשית מעקה לגגך, זו מצות עשה, ולא תשים דמים בביתך, מצות לא תעשה.

ג. דער ענין פון דעם אין עבודת האדם:

בשעת אַ איד בויט אויף אַ בנין חדש זיינען ניט גענוג די גדרים וואָס ער האָט געהאַט פריער און וואָס ער איז בייגעשטאַנען דורך זיי אַלע נסיונות, ובמילא קען דאָך זיין אַז והתברך בלבבו אַז שלום יהי' לי. עברו רוב שנותיו ולא חטא [10]. ער דאַרף אָבער וויסן, אַז וויבאַלד ער גייט איבער אין אַ בית חדש, האָט ער אַ נייע עבודה און ער דאַרף

3) הלכות ברכות פרק יא הלכה ד.
4) הלכה ח.
5) זע בבא קמא נא, א און אין רש"י דאָרט.
6) שרש ה.
7) מ"ע קפד.
8) מל"ת חצר.
9) דברים כב, ח.
10) יומא לח, ב.

זיך באַווארענען אויף בייצושטיין די נייע נסיונות וואָס קענען זיין אין דער עבודה חדשה.

בשעת מען גייט אַרויס פון כותלי בית המדרש אין וועלט, וואָס דאָ הויבט זיך אָן אַ נייע עבודה, עס הויבן זיך אָן ביי אים ענינים, וואָס ביז איצטער האָט ער ניט געהאַט צו טאָן מיט זיי,

און אַזוי אויך ביי יעדן מענטשן אין יעדן טאָג, וואָס דער אָנהויב טאָג דאַרף זיין עבודת התפלה, דער־נאָך לימוד התורה, איז בשעת ער גייט אַרויס פון ד׳ אמות של תפלה און ד׳ אמות של הלכה אין די ל״ט מלאכות עובדין דחול,

דאַרף ער מאַכן אַ מעקה, צו באַ־וואָרענען אַז די עניני עולם און עובדין דחול זאָלן זיין ווי מען דאַרף, אַז אין דעם זאָל ניט זיין דמים בביתך און קיין יפול הנופל.

אַזוי ווי אין גשמיות דאַרף די מעקה זיין העכער פון בית, העכער אַפילו פון גג הבית, אַזוי אויך אין רוחניות דאַרף מען נעמען די מעקה פון אַן אָרט וואָס איז העכער פון זיך, אַ סיוע ממקום עליון יותר.

און דערפאַר איז שייך, און ניט נאָר שייך נאָר מען דאַרף מאַכן אַ ברכה אויף אַ מעקה. וואָרום ווי אַזוי קען מען מאַכן אַ מעקה, נעמען פון אַן אָרט וואָס איז העכער פון דעם אָרט אין וועלכן מען געפינט זיך?

אויף דעם דאַרף מען מאַכן אַ ברכה, און לויט דעם פירוש פון רז״ל [11]: ברכה — מלשון המבריך את הגפן, ד. ה. אַ המשכה — ברוך אתה הוי׳, וואָס הוי׳ איז העכער פון וועלט, איז דורך אלקינו (גבורה וצמצום צו־ליב אונז) איז מען דאָס ממשיך אין מלך העולם, און דורך דעם ווערט דער וצונו, מלשון צוותא וחיבור, לעשות מעקה; דאָס גיט דעם כוח אויף מאַכן אַ מעקה גבוה עשרה טפחים אויפן גג פון עולם הבריאה וואָס דאָס איז די קרקע פון עולם האצילות, ווי עס שטייט אין כתבי האריז״ל.

ד. די הוראה מפורטת פון דעם איז:

על דרך ווי די הוראה פון כ״ק מו״ח אדמו״ר, אַז יעדער ראש השנה דאַרף מען עפּעס מוסיף זיין בהידור מצוות עשה, בזהירות מלא תעשה ובהנהגה טובה.

— אַפילו אויב אויך פריער זיי־נען געווען אַלע זיינע הנהגות ווי מען דאַרף —

ווייל יעדער ראש השנה ווערט נמשך אַן אור חדש, ווי עס שטייט אין אגרת הקדש [12]),

אַזוי אויך, בשעת אַ איד הויבט אָן אַן עבודה חדשה, צי בשעת ער גייט אַרויס מכותלי בית המדרש אין וועלט, אָדער יעדן טאָג גופא נאָכן דאַווענען און לערנען אין דער פרי — ווען ער הויבט אָן צו טאָן מיט עניני עולם, דאַרף מען עפּעס מוסיף זיין אויף זיין פריערדיקן מעמד ומצב.

און דאָס איז: כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך. מלמעלה גיט מען כוח אויף מאַכן אַ מעקה, וואָס אַ מעקה דאַרף זיין יו״ד טפ־

11) זע ווי אָנגעצייכנט אין מפתח צו תורה אור ערך ברכה. המשך חייב אדם לברך תרל״ח.

12) סימן יד.

חים, אויף ממשיך זיין דעם אור חדש אין אַלע זיינע עשר כחות הנפש, פון די כחות חב"ד ביז דעם כוח המעשה, וואָס במילא ווערט דעמאָלט באַוואָרנט דער ולא תשים דמים, ולא יפול הנופל וגו'. ואדרבה, עס ווערט — כתפארת אדם לשבת בית[13].

(משיחת י"ג תמוז, תשט"ז)

ה. פאַראַן דיעות אַז קריאת פר־שת זכור איז מדאורייתא[14], מצד דער מצות עשה פון זכור את אשר עשה לך עמלק.

אויסער דער עשה פון זכור, איז אויך פאַראַן אַ לאו, לא תשכח. און דאָס איז אויך איינער פון די טעמים פון די דעות[15] אַז אויך נשים זיינען מחוייב בזכירת עמלק, ווייל זיי זיי־נען דאָך מחוייב אין דעם לאו, זיי־נען זיי במילא אויך מחוייב אין דער עשה.

פון דעם פאַרשטייט מען אויך וויפל עס איז נויטיק דער ענין פון זכירת עמלק, אַז אַלע זיינען מחוייב אין דעם.

ו. הגם אַז מחיית עמלק בגשמיות איז איצטער ניט שייך. עס זיינען גאָר פאַראַן דיעות אַז די מצוה איז מוטל נאָר אויפן מלך[16] אַז ער דאַרף מגייס זיין די אידן למחות זרעו של עמלק. נאָר אַפילו לפי הדיעות אַז די מצוה איז מוטל על כל אחד ואחד מישראל, איז אויך, לויט דער שיטה, איצ־טער ניט שייך דער ענין פון מחיית עמלק בגשמיות, ווייל:

א) דער ענין איז שייך נאָר בזמן שיד ישראל תקיפה. ב) נאָר ווען מען ווייס קלאָר, ווער עס איז מזרעו של עמלק, אָבער משבא סנחרב ובלבל את העולם[17], גייט מען לויטן רוב, וכל דפריש מרובא פריש[18].

נאָר ווען משיח וועט קומען, וואָס דעמאָלט וועט זיין יד ישראל תקיפה, און מען וועט מברר זיין ווער עס שטאַמט פון עמלק'ן, דאַן וועט דער מלך המשיח מוחה זיין אַלע ענינים פון עמלק'ן מאיש ועד אשה וגו'.

דאָס איז אין גשמיות, אָבער אין עבודה רוחנית, איז פאַראַן דער ענין אויך איצטער, אַז אַלע אידן זיינען מחוייב בזכירת מעשה עמלק, ואַפילו נשים שאינן יוצאות למלחמה, זיי־נען אויך מחוייב אין דעם.

און די מצוה פון זכירת מעשה עמלק איז ניט נאָר איין מאָל אין לעבן אָדער איין מאָל אין יאָר, נאָר עס דאַרף זיין יעדן טאָג[19], וואָס דאָס איז אַ הוראה, אויף וויפל עס איז נוגע זכירת מעשה עמלק, ברוחניות על כל פנים, אין עבודת השם, אין אַלע זמנים.

ז. דער ענין פון עמלק אין רוח־ניות איז, אשר קרך בדרך, וואָס ער מאַכט קאַלט — ווי דער מדרש טייטשט[20]) — אין דעם דרך פון תורה

---

13) ישעי' מד, יג.

14) שולחן ערוך אורח חיים תרפה, ז.

15) זע מנחת חינוך מצוה תרג, (ובס' שנסמנו בארחות חיים (החדש) סימן תרפה).

16) זע פירוש ר"י פערלא לספר המצות הרס"ג עשין נט (דף רסב) אויך מנין הפרשיות פרשה סא (דף ריח).

17) ברכות כח, א. יומא נד, א.

18) ברכות דאָרט. יומא פד, ב. כתובות טו, א.

19) זע שולחן ערוך אדמו"ר הזקן סימן ס סעיף ד.

20) תנחומא סוף פרשת תצא. פסיקתא דרב כהנא פרשת זכור.

ומצוות. און אַנטקעגן דער קרירות פון עמלק'ן דאַרף מען מלחמה האַלטן יעדן טאָג. עס איז ווייניק וואָס ער האָט זיך נעכטן אַנגעוואָרעמט אין תורה און עבודת התפלה. ער דאַרף היינט ווייטער מלחמה האַלטן אַנטקעגן דער קרירות פון עמלק'ן.

יעדן טאָג נאָך איידער מען גייט אַרויס האָבן צו טאָן מיט די עניני עולם, דאַרף מען זיך אָנוואָרעמען און מלחמה האַלטן אַנטקעגן עמלק'ן, וואָס דאָס דאַרף זיין אין דאַווענען. דורך דער התלהבות אין דאַווענען וועט ער קענען מלחמה האַלטן מיט עמלק'ן בשעת ער האָט צו טאָן אין עניני עולם.

און דאָס איז אַ הכנה צו מחיית זרעו של עמלק אויך בגשמיות, וואָס דאָס וועט זיין בביאת מלך המשיח במהרה בימינו.

ח. וואָס עס איז נוגע לפרסם איז, — אַז מלחמת עמלק דאַרף זיין בכל דור ודור ובכל יום ויום, און מען קען זיך ניט באַנוגענען דערמיט וואָס עס איז געווען פריער.

מען קען זיך ניט באַנוגענען דערמיט וואָס ער האָט געהאַט אַ שיינעם זיידן, אַ שיינעם טאַטן, אָדער ער אַליין איז אויך געווען פריער אַ שיינער איד, נאָר ער דאַרף שטענדיק מלחמה האַלטן אַנטקעגן דער קאַלטקייט פון עמלק'ן, — וואָרום מצד דעם וואָס עס איז פאַראַן ביי אים דער הנחשלים, קען זיך אַריינכאַפן עמלק און ויזנב בך כל הנחשלים אחריך, —

ביז מען וועט פועל'ן בביאת המשיח דעם מחה תמחה את זכר עמלק און דעם מחה אמחה את זכר עמלק בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ זכור, תשט"ז)

ט. היינטיקע וואָך איז דאָך ח"י אלול. אויף דעם ענין פון ח"י אלול האָט כ"ק מו"ח אדמו"ר געזאָגט[21]) בשם זקני החסידים, אַז ח"י אלול איז דער פשט, אַז עס ברענגט אַריין אַ חיות אין אלול. דער ענין פון אלול איז, וואָס מען דאַרף מתקן זיין דעם פאַרגאַנגענעם יאָר און דורך דעם זוכה זיין צו אַ שנה טובה ומתוקה אין דעם קומענדיקן יאָר, איז דער ענין פון ח"י אלול אַז עס ברענגט אַריין אַ חיות אין דער עבודה. ניט נאָר עס זאָל ניט זיין בדרך מצות אנשים מלומדה, נאָר אַפילו ווען ער טוט עס בהכנה ובכוונה, קען דאָך זיין אַז דאָס איז אָן אַ חיות, טוט ח"י אלול אויף עס זאָל זיין מיט אַ חיות און אַ לעבעדיקייט.

ח"י אלול איז דער יום הולדת פון בעל שם טוב, און ווי דער רבי כ"ק מו"ח אדמו"ר האָט געזאָגט[22]), אַז דאָס איז ניט נאָר יום הולדתו בגופו, נאָר אויך דער יום הולדת בנשמתו, און אויך דער יום התגלות פון בעל שם טוב — מיט יאָרן שפּעטער — איז אויך געווען אין ח"י אלול, וואָס דאָס איז דאָך די התגלות פון חסידות הכללית.

דערנאָך איז געקומען כ"ק אדמו"ר הזקן — דער אַלטער רבי — און האָט דאָס אויך אַראָפּגעטראָגן אין הבנה והשגה, וואָס דאָס איז חסידות חב"ד — איז זיין יום הולדת אויך

21) לקוטי דיבורים עמוד 946.
22) לקוטי דיבורים עמוד 64.

ח״י אלול. ד. ה. אַז ח״י אלול וואָס איז דער גילוי תורת החסידות הכל־לית וגילוי תורת החסידות חב״ד, ברענגט אַריין חיות אין אַלע ענינים פון דער עבודה פון אלול, וואָס חיות איז כידוע פאַרבונדן מיט שמחה.

י. הגם די עבודה פון אלול איז דאָך תשובה, חרטה על העבר וקבלה טובה על להבא, וואָס דאָס איז דאָך במרירות, איז ווי קען זיין צוזאַמען דערמיט דער ענין פון שמחה וואָס איז היפך דערפון?

נאָר די דערקלערונג פון דעם איז: אויסער דעם וואָס ווי דער רמב״ם[23] פסק׳נט אַז יעדער מצוה דאַרף זיין בשמחה, מצד דעם וואָס ער איז מקיים דעם רצון הבורא, און ער טייטשט דאָס אין דעם פסוק תחת אשר לא עבדת את הוי׳ אלקיך בשמחה[24], ובמילא וויבאַלד אַז תשובה איז דאָך אַ מצוה[25], דאַרף אויך תשובה זיין בשמחה. — נאָר דאָ איז דער ענין פון שמחה מצד אַ ענין צדדי. ניט מצד דעם ענין פון דער מצוה עצמה, נאָר ווייל ער איז מקיים אַ מצוה, איז ער בשמחה וואָס ער איז מקיים דעם רצון העליון. —

אָבער ח״י אלול, דאָס הייסט תורת החסידות, טוט אויף אַז תשובה גופא, וואָס בכללותה איז דאָס מרירות, איז אין דעם אַליין פאַראַן שמחה. ח״י אלול, איז דער פירוש, אַ חיות אין דעם ענין פון אלול גופא. און די שמחה איז ניט קיין סתירה צו דער מרירות.

ווי דער אַלטער רבי זאָגט אין תניא[26], אין דעם ענין פון תשובה, אַז עס דאַרף זיין בכי׳ תקיעא בלבאי מסטרא דא וחדוא תקיעא בלבאי מסט־רא דא, אין דעם זעלבן זמן און דעם זעלבן ענין גופא קאָנען זייןביידע תנועות הפכיות. ווי ער פירט דאָרט אויס, אַז אויך אין דעם זמן פון ירגיז וכו׳ ומרירות, וואָס דאָס איז מצד דעם נפש הבהמית, איז דע־מאָלט גופא זאָל ער זיין בשמחה מצד דעם הרגש נפש האלקית ובטחון הגמור אַז לא ידח ממנו נדח[27], און לעולם גו׳ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר[28], וואָס דערפאַר איז כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא[29].

איז דאָך פאַרשטאַנדיק אַז דער ענין פון שמחה דאָ איז מצד דער תשובה גופא. אַז אין דער תנועה פון תשובה אַליין, וואָס ער שטייט במרירות און ירגיז על היצר הרע, אין דער זעלבער תנועה איז ער פריי־לעך מצד דעם וואָס דער נפש האלקית קערט זיך אום צום אויבערשטן.

יא. וועגן די טעג פון ח״י אלול ביז ראש השנה האָט דער רבי, כ״ק מו״ח אדמו״ר, געזאָגט[30] אַז דאָס זיי־נען די צוועלף טעג פון חשבון הנפש פון פאַרגאַנגענעם יאָר, יום לחודש יום לחודש (אַ טאָג פאַר אַ חודש).

מען האָט גערעדט פריער אין דעם ענין פון עשר קדושות הן, אַז זיי זיינען פאַראַן אין עולם, שנה ונפש. אויך אין תפלה וואָס דאָס איז סולם

23) סוף הלכות לולב.

24) זע רבינו יונה ברכות ריש פרק ה. של״ה תורה שבכתב פרשת תבוא. תניא פרק כו.

25) דאָרט.

26) פרק לא־לד. אגרת התשובה פרק יא.

27) זע אויבן עמוד 313 הערה 20.

28) ישעי׳ ס, כא.

29) סנהדרין פרק יא, משנה א.

30) זע אויבן עמוד 383 הערה 24.

מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, זיינען פאַראַן די מדריגות. בכללות איז דאָס דער חילוק פון תפלה דחול, וואָס דאָרטן איז פאַראַן בקשת צרכיו של אדם — ביז תפלה דשבת, וואָס דאָס איז נאָר שבחו של מקום.

אַזוי אויך אין תורה איז דאָס דער חילוק פון גליא שבתורה, וואָס איז אילנא דטוב ורע, וואָרום אין גליא שבתורה רעדט זיך וועגן ענינים גש־מיים, וואָס דאָס איז דאָך דער ענין פון בירורים — ביז פנימיות התורה, וואָס רעדט זיך נאָר וועגן אלקות.

דער עיקר חשבון הנפש, אין די י"ב ימים פון ח"י אלול ביז ראש השנה, דאַרף זיין בנוגע פנימיות התורה. אַ ודאי דאַרף זיין דער חשבון אין אַלע תרי"ג מצוות און אין אַלע פרטים און דקדוקים. און אדרבה — המעשה הוא העיקר. אָבער דערמיט דאַרף ער זיין פאַרטיק נאָך פאַר ח"י אלול. פון ח"י אלול אָן — התגלות תורת החסידות — איז דער סדר על דרך אבוך במאי הוי זהיר טפי [31], זהיר מלשון זהירות ובהירות, לייכטן, און דורך דעם לייכט אים אַריין אין אַלע זיינע ענינים — אַזוי דאַרף זיין דער עיקר וחיות החשבון בנוגע פנימיות התורה.

ניט נאָר בנוגע דעם לימוד, נאָר אויך בנוגע דער הנהגה על פי חסי־דות, דגדול תלמוד שמביא לידי מעשה [32]).

און דאָס וועט דורכלייכטן דעם חשבון הנפש אויך אין אַלע זיינע ענינים.

און דער חשבון ברענגט דאָך צו דער קבלה טובה על להבא, אַז עס זאָל זיין יפוצו מעיינותיך חוצה, אין דעם אייגענעם חוץ, און אויך אין חוצה ממש, וואָס דורך דעם וועט זיין דער קאתי מר, מלכא משיחא, במהרה בימינו.

(משיחת ש"פ תבא, ח"י אלול, תשט"ז)

פרשת תבא

א. די היינטיקע סדרה דערציילט וועגן דער מצוה פון ברענגען בכו־רים, וועלכע דאַרף זיין פון די בעסטע פרוכט וואָס עס האָט אַרויסגעגעבן ארצנו הקדושה, תבנה ותכונן במהרה בימינו על ידי משיח צדקנו, ווען זי איז געווען אַן ארץ זבת חלב ודבש, און פון די ערשט־צייטיקע פירות, איידער מען האָט פאַר זיך עפּעס גענומען פון זיי, און מען האָט דאָס געבראַכט אין בית המקדש, צו באַדאַנקען השם יתברך פאַר דער ברכה וואָס ער ברוך הוא האָט אַריינ־געגעבן אין די פירות פון דער ערד.

די בכורים זיינען ניט געווען ווי אַנדערע קרבנות, צו פאַרברענען אויפן מזבח, נאָר אַוועקצוגעבן זיי דעם כהן.

פון דעם לערנען מיר אַרויס, אין די ביידע קצוות: אַז די תבואה ופי־רות הארץ, וועלכע וואַקסן אויס נאָך דעם ווי מען האָט געאַקערט און געזייט און געטאָן די אַנדערע מלאכות

---

31) שבת קיח, ב. אגרת הקדש סימן ז.
32) קידושין מ, ב.